

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

Η ΝΕΡΑΪΔΕΣ

II'

(Συνέχεια εκ τῶν προηγουμένων)

Καί ὡς τὸ δροσερὸ ἀέρι τὸν συνέφερε λίγο καὶ τὸ κρύο νερὸ ποῦ ἐρριξε στὸ πρόσωπό του τὸν ἔκαμε νὰ σκεφτῆ ὠρμιώτερα, κάθησε κ' ἔβαλε σὲ τάξι ἕνα σχέδιο ἐπιμεταλλεύσεως τῶν νεραϊδῶν. Μόνο ποῦ θὰ ἔπρεπε νὰ πάρη καὶ συντρόφους. Νὰ συστήσῃ ἑταιρεία... «Κουτσοκοιλὸς καὶ Σίας. Μοναχὸς τὸν βεβαίως δὲν ἀρνοῦσε, ἀλλὰ νὰ πάρη ποιούς; Κάθησε λοιπὸν καὶ ζῶγισε τὸν καθένα, μὰ δὲν τὸν ἔβρωσε κατ'ἀλλήλο.

Τὸν κ. Τσιλιμπιδρόνην, νέον λόγιον καὶ γραμματέα τοῦ συμβολαιογράφου...

Ὁ Μπρσοκόιλος; Καλὸς θὰ ἦταν γιὰ νὰ πλάσῃ μὰ δουλειά, γιατί ἤξερε καὶ γλώσσες, ἀλλὰ δὲν εἶχε σοβαρότητα.

Ποὺς τότε; Ὁ ταμίης ἢ ὁ Μονοτάμιος; Μὰ κ' ἔκείνοι ἦσαν κατεργάριδες κ' ἐκμεταλλευταί. Θὰ πουλοῦσαν κ' αὐτὸν καὶ τὶς νεραϊδες του καὶ τὸ ποτάμι.

Τότε ποῖον νὰ διάλεγε; Τὸν συνταξιούχο; Ἦταν χοντροκέφαλος!

Ἐκεῖ πάνω σ' αὐτὲς τίς σκέψεις, εἶδε κάτι νὰ γυαλίξῃ καὶ ν' ἀκτινοβολῆ, στὸ μέρος ποῦ βγήκαν ἀπ' τὸ νερὸ κ' ἔβγαν ἢ νεραϊδες...

Μὲ ἀναμίχνη τὸ μαυλὸ ἀκόμα, ἀπὸ τίς σκέψεις ποῦ ἔκανε γιὰ τοὺς ἔξωτικούς τοὺς θησαυροὺς καὶ τὸν ἐπιχειρήσαν τὰ κέρδη, ὁ Κουτσοκοιλὸς σκέφτηκε νὰ πάρη πρῶς τὰ ἔκει γιὰ νὰ ἴδῃ μὴν ἔπρεσε κανένα διαμάντι ἢ πολυάντι ἀπὸ τὰ αἶθρα ἔκείνα τοῦ νεροῦ φαντάσματα...

Καὶ βῆκε πρᾶγματι ἐκεῖ ἕναν ἀργυρὸ σταυρὸ, δεμένο στὴν ἄκρῃ ἑνὸς μαζουνοῦ κομπολογιοῦ, κ' ἕνα μαντηλάκι, μὲ κεντημένο ἐπάνω ἕνα γαλλικὸ «R», γερμὰτο μυρωδιές, λεπτὸ, μεταξωτὸ, ὡς ἀραχνίονο.

— Σταυρούς ἢ νεραϊδες ἔχουν ποτέ; εἶπε ὁ Κουτσοκοιλὸς κατσουφιάζοντας.

Κ' ἐπεξέτεινε σ' ὄλο τὸ μέρος γύρω τίς ἔρυνες του.

Δὲν βῆκε ἄλλο τίποτε ἄλλο, παρὰ σταλαξίτες νεροῦ πάνω στὸ χῶμα τοῦ δρόμου, σταλαξίτες ποῦ ἀπῆσαν τὰ σώματα ποῦ βγήσαν βρεγμένα ἀπὸ τὸ νερὸ. Ἡ σταλαξίς αὐτὲς τραβοῦσαν κατὰ τὸ μέρος ἔδω ἔφυγε τὸ μαῦρο ἐκεῖνο πρᾶγμα, τὸ βαρὺ καὶ ὀρηκτικὸ, ὡς ἀφρογούρινον, ὅταν βγήκε ἀπ' τὸ ποτάμι. Τέλος, λίγο πρὸ πέρα, βῆκε ὁ Κουτσοκοιλὸς μὰ σὺλα ἀπὸ καλογηρικὰ παπούτσια, ποῦ μόλις εἶχε βγεῖ καὶ πέσει καταγῆς.

Κόντεψε περὶ νὰ μεσημέριος, ὅταν, φορτωμένος ὁ ἐνοματάχης μὲ τὰ λάφυρα αὐτά, τραβήξε, ἀργαπατώντας καὶ συλλογιόμενος, γιὰ νὰ γυρῆ στὸ χωριό...

Σὰν ἐγύρισε στὸ χωριὸ ὁ ἐνοματάχης μ' ὄλ' αὐτὰ τὰ δειγμάτα καὶ τὰ «επιμήρια», ἔκαμε ἀναφορὰ στὸν ἀστινόμο του, τὸν κ. Ναπολέοντα ἀπὸ τὸν Βάλτο.

Στὴν ἀρχὴ σκέφτηκεν κ' οἱ δυὸ νὰ ζητήσουν καὶ τὴ συμβουλὴ τοῦ «Κατετάν-Τριόμφου», ποῦ ἦταν ἐξ ἐκ τῶν ἀνωτέρων, καὶ γνώστης καταστάσεων πολλῶν καὶ διαφόρων, λογικώτερων ἢ τῶν ἄλλων.

Στὸ μοναστήρι μαγεύσαν ἐξαιρετα...

— Γιατί νὰ μὴν ἐνεργῆσῃ ἡ μὴν ἢ ἀστινόμια! Κ' ἀποφάσισαν νὰ δράσουν μόνοι τους.

Ἐπειδὴ ἄλλοις κάθε μεγάλῃ ἐνέργεια ἔχει ἀνάγκη κ' ἕνὸς πολιτικοῦ μέλους, ὡς συμβούλου, ἀπεφάσισαν στὸ τέλος νὰ γνωστοποιηθῶν τὰ

ἀποφρήτα καὶ στὸν κ. Τσιλιμπιδρόνην, νέον λόγιον καὶ γραμματέα τοῦ μοναδικοῦ τοῦ τόπου συμβολαιογραφείου, στέλλοντα ποιήματα σ' ὄλα τὰ φύλλα τὰ ἐπαρχιακὰ, μέχρι Ἀρτης, Πρωσιάντων καὶ Ἀγναντών, καὶ συντάσσων δίστιχα σὲ καθαρεύουσα, τὰ ὅποια χρησιμοποιεῖς ὁ Κουτσοκοιλὸς στὶς ἐρωτικὰς ἐπιστολὰς ποῦ ἔστειλεν σὲ μὰ μοδιστρα τοῦ Μεσολογίου, μὲ τὴν ὅποια εἶχε σχέσεις ἀπὸ τότε ποῦ ἠπηρετοῦσε ἐκεῖ πέρα:

Ἴδου μερικὰ ἀπὸ τὰ δίστιχα αὐτά:

Βυθίζεται εἰς στεναγμούς ἢ δόστηνος ψυχῆ, μου δάσαν σ' ἀντικρύζουσι, θεά, οἱ ὀφθαλμοί μου.

Κ' αὐτὸ τὸ πρὸ περιπαθῆς καὶ λυρικὸ, τὸ ὅποιο ξετρέλλανε τὴ μοδιστρα:

Νεραϊδα ὄλης τῆς γειτονιάς καὶ ἀρχηγὴ ἀγγέλων, εἶνε μὴδὲν ὁ Ἥλιος, ἐμπρός σου, ἀνατέλλον.

Καὶ τὸ κατωτέρω παραποινάριο:

Τὸ γαὶ πολλάκις ἀκουσα, νὰ τὸ προφέρῃς, φίλη! Πλῆν, φεῖ! δὲν ἦτο ἀπὸ καρδιάς ἀλλ' ἦτο ἀπ' τὰ χεῖλη!

Μὰ κ' ἔκείνη ἀπαντοῦσε μὲ δίστιχα γραμμένα σὲ κασιδιάρησαν δημοτικῆν, τὰ ὅποια ἔκλεβε ἀπὸ τὸ τετράδιο ἑνὸς ἔξωδῆλου της, καθηγητοῦ, καὶ ἄλλοτε Συμβόλου τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας: *Ἐσάν τὸ σκοροδοστύμματο χτυπιέται ἡ καρδιά μου,*

Νεραϊδα ὄλης τῆς γειτονιάς καὶ ἀρχηγὴ ἀγγέλων...

Καὶ ὅταν ἡ ἀνάγκη ἀναπανόταν...

ἔλαβαν ἀγνωστο διεύθυνσι, «ἀπὸ τρεῖς διαφόρους διευθύνσεις ὁ καθένας», καθὼς ἔγραψε ἢ κατὰν γινωμένη ἔθεσιν, ἢ ὅποια ἐστὴν τὸ Ἀρχηγεῖο τῆς Χωροφυλακῆς...

Ἡ ἔρυνες ἀρχίσαν ἀπὸ τὴ Μονὴ καὶ διαρκοῦσαν τόσο πολὺ, ποῦ λίγο ἔλειψε νὰ κλείσῃ καὶ τὸ συμβολαιογραφεῖο τοῦ τόπου, ἀπὸ τίς ἀπονοίες τοῦ μοναδικοῦ τοῦ γραμματέου.

Μετὰ τὸ φαγητὸ — καὶ στὸ μοναστήρι μαγεύσαν ἐξαιρία — ἢ τριμηλὴς ἀνάγκη, κουρασμένη ἀπὸ τὴν ἐργασία κ' ἀπὸ τίς τόσες ἄλλες σκοπιότητες, ἔπειθε ν' ἀναπαύσῃ. Κ' ὅταν ἡ ἀνάγκη ἀναπανόταν, οἱ καλόγηροι ἐξηφανίζοντο ἀπ' τὸ μοναστήρι.

Ἐνα μεσημέρι, τέλος, ὁ Τσιλιμπιδρόνης, ἀισθανόμενος βάρος στὸ στομάχι του ἀπὸ τὴν πολυφαγία, σπρωχθεὶς γιὰ νὰ ζητήσῃ λίγη σόδα. Ἄλλὰ καλόγηροι ἰδὲν ἴπρησαν στὸ μοναστήρι, παρὰ μόνον οἱ σκούφοι καὶ τὰ ῥάσα τους, κρημασμένα στυγερὰ τοῖχους. Ὁ Τσιλιμπιδρόνης ἐαφάνισκε γιὰ τὸ περίεργον αὐτὸ γεγονός κ' ἔτρεξε νὰ χτυπήσῃ τὴν καμπίνα. Καὶ τότε εἶδε ὄλους τοὺς καλογηροὺς μπουλοῦνα, νὰ τρέχουν ἀναμειγνύοντες καὶ κόκκινοι, ὡς νὰ τρέβαιαν τὸ πιπέρι τοῦ γνωστοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ:

Πῶς τὸ τρί... μωρ, πῶς τὸ τρί... πῶς τὸ τρίβουν τὸ πιπέρι τοῦ διαβόλου οἱ καλόγηροι;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ τέλος.

Στὸν ἀστινόμο κ. Ναπολέοντα, ἀπὸ τὸν Βάλτο...